

Sygnatura akt II Ca 28/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krzysztof Wąsik
-----------------	---------------------

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2015 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. M. S. A. w. K.

przeciwko B. W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórze w Krakowie

z dnia 11 sierpnia 2014 r., sygnatura akt I C 1705/14/P

1. zmienia zaskarżony wyrok nadając mu brzmienie:

„I. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1 047,76 zł (jeden tysiąc czterdzieści siedem złotych i 76/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 19,50 zł (dziewiętnaście złotych i 50/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.”;

2. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 16 stycznia 2015 r.

Niniejsza sprawa była rozpoznana przez Sąd Rejonowy w postępowaniu uproszczonym. Również Sąd Okręgowy jako Sąd II Instancji rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym.

Sąd Odwoławczy nie prowadził postępowania dowodowego, zatem na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku obejmować będzie jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Zarzut naruszenia art. 339 § 2 k.p.c. był trafny bowiem Sąd Rejonowy niezasadnie uznał, że w świetle twierdzeń pozwu żądanie strony powodowej nie może zostać uwzględnione. Zaznaczyć należy, że w niniejszej sprawie pozwana prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiała się na nią ani też nie złożyła odpowiedzi na pozew. W tych okolicznościach zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego, o których stanowi art. 339 k.p.c. Zgodnie z art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny (§ 1). W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2). Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972, z. 7-8, poz. 150). Niezależnie jednak od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r., III CRN 30/72).

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że w świetle obowiązujących przepisów prawa materialnego, twierdzenia strony powodowej, że nabyła na mocy umowy cesji z dnia 6 grudnia 2013 r. wierzytelność opisaną w pozwie, a wynikającą z zawartej między pozwaną a cedentem umowy o pożyczkę gotówkową z dnia 14 kwietnia 2008 r., uzasadniają uwzględnienie żądania pozwu w zakresie zaskarżenia apelacją. Celem wykazania zasadności dochodzonego roszczenia strona powodowa przedłożyła umowę o pożyczkę gotówkową z dnia (...), umowę przelewu wierzytelności z dnia 6 grudnia 2013 r. wraz z załącznikiem nr 1 oraz zawiadomienie o dokonaniu cesji wraz z wezwaniem do zapłaty z dnia 6 grudnia 2013 r.. W ocenie Sądu Okręgowego z dokumentów tych wynika, że strona powodowa nabyła od (...)przysługującą jej wierzytelność względem pozwanej wynikającą z tej umowy pożyczki. Wprawdzie powyższe dokumenty zostały przedłożone w kserokopii jednakże ich treść w zestawieniu z twierdzeniami pozwu dotyczącymi podstawy faktycznej żądania nie może budzić żadnych wątpliwości. Nie budzi w szczególności wątpliwości, że przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta, na pożyczkę składały się: 1.200 zł - kwota wypłaconej pożyczki, 561,60 zł - kwota za obsługę w domu, 64,22 zł - opłata przygotowawcza, 219,98 zł - oprocentowanie. Tożsamość numerów KRS i REGON pożyczkodawcy i cedenta nie pozostawia zarazem wątpliwości, że jest to jeden i ten sam podmiot.

W efekcie tego ostatniego ustalenia nie budzi wątpliwości, że strona powodowa stała się podmiotem legitymowanym czynnie do wystąpienia z roszczeniem w stosunku do pozwanej na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 6 grudnia 2013 roku. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel bez zgody dłużnika może przenieść na osobę trzecią przysługującą mu wierzytelność. Taka umowa powoduje, iż w miejsce dotychczasowego wierzyciela wstępuje nowy, a dotychczasowa wierzytelność staje się własną wierzytelnością nabywcy. Nabycie wierzytelności następuje zaś ze wszelkimi związanymi z tym prawami, również z roszczeniami o zaległe koszty i odsetki. Konsekwencją przyjęcia, odmiennie od Sądu Rejonowego, iż w istocie okoliczność zawarcia umowy przelewu (również co do zobowiązania pozwanej) między stroną powodową a pożyczkodawcą nie budzi wątpliwości, jest uznanie strony powodowej za podmiot legitymowany czynnie do występowania z roszczeniem przeciwko pożyczkobiorcy. Na liście wierzytelności załączonej do pozwu pod poz. (...) znajduje się nazwisko pozwanej i numer umowy pożyczki (...), nadto adres pozwanej oraz zgodne z umową: kwota pożyczki przekazana pożyczkobiorcy, opłata przy zawarciu pożyczki, oprocentowanie, koszty obsługi pożyczki, kwota pożyczki brutto. W tym więc zakresie słuszny okazał się zarzut naruszenia art. 509 § 1 k.c..

Nie był natomiast zasadny zarzut obrazy art. 7a ustawy z dnia 20 lipca 2011 roku o kredycie konsumenckim, gdyż na przepis ten Sąd Rejonowy w ogóle się powoływał.

Mając na uwadze wielkość samej pożyczki, jak i wynikających z niej kosztów oraz zestawiając je z wielkością deklarowanej przez stronę powodową wpłaty pozwanej na poczet umowy uznać należało, że żądanie zapłaty kwoty 1

047,76 zł, do której ograniczony był zakres apelacji, było w pełni uzasadnione, co skutkowało uznaniem za słuszny także zarzutu naruszenia art. 232 k.p.c..

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1 047,76 zł. O odsetkach ustawowych orzekł Sąd Okręgowy na podstawie art. 359 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądzając je od kwoty należności głównej od dnia 15 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty. O kosztach procesu orzekł Sąd Okręgowy na podstawie art. 100 § 1 k.p.c. biorąc pod uwagę, że strona powodowa wygrała proces w 65%, a całość kosztów stanowiła kwota 30 zł odpowiadająca opłacie sądowej od pozwu.

O kosztach postępowania odwoławczego orzekł Sąd Okręgowy na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. mając na uwadze, że apelacja strony powodowej została uwzględniona w całości. Na zasądzoną od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 30 zł złożyła się opłata sądowa od apelacji.